

naar de zwaar-blaauwe pieken op den achtergrond, en daarachter nog, in die verre verte, waar de kleuren van aarde en lucht ineen-smelten, de lichtblauwe, nauwlijks waarneembare heuvels, die den horizon afsluiten. Het is wat leeg dit schilderij — een bezwaar dat niet geldt van het werk waarmee deze schilder in de Tate Gallery vertegenwoordigd

geschoolden mensch, bekorende in zich dan dat van Hughes Stanton. De wilde woeling van het, zich tusschen de met zwaar geboomte begroeide oevers van een bergstroom, bewegend water zou ook in de werkelijkheid gezien bij de meeste menschen, niet het minst bij de aan een dergelijk tafereel niet gewone bewoners van ons vlakke land, een

ROUND THE WESTRING CORNER OF THE WOOD, DOOR S. J. LAMORNA BIRCH.
(MET VERGUNNING VAN DEN SCHILDER).

is — geen mensch, geen schaaap, geen vogel brengt leven in deze eenzaamheid. En het stuk aardeleven, hier afgebeeld, is niet machtig, niet onstuimig, niet grandioos genoeg om ons dit verzuim te doen vergeten.

Het landschap dat Lamorna Birch ons te zien geeft, heeft uit zijn eigen aard meer het poëtische, het ook den niet-artistiek-

zekere schoonheidsontroering wekken. Er is in het landschap, in de bloem, in het geboomte, in stroomend water, in het leven der natuur in het algemeen een zeker element, welks schoonheid den niet al te misdeelden mensch toelacht en verrukt, ook al heeft geen schilder — pionier en ontdekker op de velden der schoonheid — er hen de oogen